

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobce: **Ing. Z. H.,** zastoupeného JUDr. Stanislavem Kadečkou, Ph.D., advokátem se sídlem Fráni Šrámka 1139, Hradec Králové, proti žalovanému: **Magistrát města Brna**, se sídlem Malinovského nám. 3, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 2. 2007, sp. zn. OÚSŘ U 07/00882-16, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 23. 3. 2011, č. j. 31 A 37/2010 - 190,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Krajského soudu v Brně, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru územního a stavebního řízení ze dne 9. 2. 2007, sp. zn. OÚSŘ U 07/00882-16, ve znění usnesení o opravě ze dne 5. 3. 2007 (opraveno datum vydaného rozhodnutí z 9. 2. 2006 na 9. 2. 2007). Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl žalobcovo odvolání a potvrdil rozhodnutí Úřadu městské části města Brna, Brno-střed, odboru výstavby a územního rozvoje (dále též „stavební úřad“) ze dne 13. 11. 2006, č. j. 060074931/ŠKAR/STU/008, kterým byla podle § 88 odst. 1 písm. b) zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“) stavebníkovi KS Real, s. r. o., dodatečně povolena

stavba „nástavba, přístavba a stavební úpravy bytového domu B. 12, čp. 85, pozemek par. čís. 17, 18, k. ú. Stránice, obec Brno“.

Je třeba předeslat, že o žalobě proti tomuto rozhodnutí žalovaného krajský soud rozhodoval potřetí. Prvním rozsudkem ze dne 10. 9. 2008, č. j. 31 Ca 59/2007 - 64, rozhodnutí žalovaného zrušil jako nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť podle jeho názoru žalovaný nerespektoval stanovisko Magistrátu města Brna, odboru památkové péče ze dne 6. 9. 2006, které bylo v podstatě shodné se stanoviskem k územnímu řízení ze dne 1. 2. 2006 a nezdůvodnil, proč tak učinil. Dále krajský soud v tomto rozsudku uvedl, že žalovaný pochybil
v tom, že neposoudil dostatečně námitky žalobce týkající se umístění výtahu a parkovacích stání a také v tom, že nerespektoval obecně závaznou vyhlášku města Brna č. 2/2004. Ke kasační stížnosti žalovaného byl tento rozsudek krajského soudu zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2009, č. j. 2 As 4/2009 - 111 a věc byla tomuto soudu vrácena k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku vyslovil, že:
-rozhodnutí žalovaného není nepřezkoumatelné, pro nedostatečné vypořádání odvolacích námitek (umístění výtahu a parkovacích stání),
-posuzování souladu umístění stavby s územním plánem, jakož i ochrana architektonických a urbanistických hodnot v území spadá do územního řízení,
-stavební úřad nebyl při vydávání rozhodnutí vázán doporučením odboru památkové péče obsaženým pouze v odůvodnění závazného stanoviska vydaného podle § 14 odst. 2 a 3 zákona o státní památkové péči,
-žalovanému nelze vytýkat, že se v odvolacím rozhodnutí nezabýval vlivem umístění výtahu, neboť proti tomu nesměřovala žádná odvolací námitka.

Krajský soud ve druhém rozsudku ze dne 4. 10. 2009, č. j. 31 Ca 59/2007 - 136 uvedl, že mu k posouzení zůstala pouze otázka umístění parkovacích stání. Pochybení žalovaného neshledal, a proto žalobu zamítl.

Tento jeho rozsudek byl zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 5. 2010, č. j. 2 As 6/2010 - 164, a to pro nepřezkoumatelnost. Kasační rozsudek připustil, že krajský soud mohl poukazem na závazný právní názor Nejvyššího správního soudu vypořádat námitky proti narušení urbanisticko historických hodnot ve vztahu ke stanovisku orgánu památkové péče a rovněž tak mohl převzít názor, že rozhodnutí žalovaného není nepřezkoumatelné proto, že se nevypořádalo s umístěním výtahu, neboť odvolací námitky se výtahu netýkaly. Mohl převzít i názor, že rozhodnutí žalovaného není nepřezkoumatelné ve vypořádání otázky pohody bydlení, neboť ji žalovaný nepominul, byť ji vypořádal poměrně stručně. Vytkl však krajskému soudu, že se nezabýval správností posouzení otázek pohody bydlení žalovaným a že svůj závěr o tom, že nedošlo k porušení zákona, nezdůvodnil. Krajský soud tak byl na základě právního názoru vysloveného v tomto kasačním rozsudku povinen věcně se zabývat žalobní námitkou možného narušení pohody bydlení žalobce, a to v mezích, v nichž ji v průběhu správního řízení a v žalobě uplatnil.

Krajský soud v nyní napadeném rozsudku při posouzení rozhodné žalobní námitky vycházel z vyhlášky č. 137/1998 Sb., upravující v § 4 nezbytnost zachování pohody bydlení ve vztahu k umístění parkoviště poukázal na § 10 téže vyhlášky. Rovněž odkázal

na výklad pojmu „pohoda bydlení“ v odborné literatuře a v judikatuře, zejména v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 2. 2006, č. j. 2 As 44/2005 - 116. V daném případě vážil požadavky na pohodu bydlení jednotlivce se zájmem na další výstavbě a dospěl k závěru, že správní orgány tento poměr zájmů dostatečně vzaly v úvahu. Lokalita v daném případě umožňovala přestavbu rodinného domu na dům bytový a rovněž zatížení okolí vybudováním parkovacích stání spojených se zvýšeným hlukem a imisemi bylo únosné. Studiemi bylo posouzeno jak zastínění sousední terasy, tak i hluk výtahu, a to v obou případech se závěrem o dodržení norem. Krajský soud dospěl k závěru, že ve stavebním řízení byla vzata v úvahu objektivní kritéria zachování pohody bydlení v rámci dané lokality a stanovených standardů. Proto žalobu zamítl.

Stěžovatel v kasační stížnosti namítá nezákonnost a nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku krajského soudu, jakož i vady řízení spočívající v nedostatku opory správního rozhodnutí ve skutkových zjištěních.

Konkrétně namítá, že krajský soud nerespektoval závazný právní názor vyslovený Nejvyšším správním soudem v posledním zrušujícím rozsudku a nevypořádal se s rozsahem žalobní námitky směřující proti narušení pohody bydlení. Je názoru, že jím v předchozí kasační stížnosti provedené argumentační rozvedení žalobní námitky narušení pohody bydlení bylo upřesněním řádně uplatněného žalobního bodu. Byly jím pouze zdůrazněny konkrétní dopady na pohodu bydlení (výtahová šachta, zvýšení o jedno patro, parkovací stání u zahrady); takový postup je procesně přípustný. Krajský soud se měl proto s jeho tvrzeními a argumenty řádně vypořádat a ne je paušálně odmítnout tvrzením, že k narušení pohody bydlení nedojde a že správní orgány učinily vše pro její zachování. Není správný ani závěr krajského soudu, že se žalovaný s námitkami stěžovatele uplatněnými v průběhu správního řízení řádně vypořádal.

Krajský soud jen stručně posoudil otázku parkovacích míst ve vztahu k rozhodné vyhlášce č. 137/1998 Sb. Užité ustanovení § 10 odst. 2 je však třeba vnímat v kontextu s ustanovením § 4. Nejde totiž jenom o jejich možný počet, ale o jejich umístění. V daném případě stavebník umístil parkovací stání ve dvoře u zahrady stěžovatele, ačkoliv mohl v zájmu zachování pohody bydlení využít podzemní garáže jako součást stavby, či situovat parkovací stání před budovu směrem do silnice. Takových možností by jistě bylo více, a bylo na stavebníkovi a stavebním úřadu, aby zvolili řešení optimální.

Jak stěžovatel poukazoval již v předchozích procesních fázích této stavby, dochází přestavbou i k zásadnímu narušení historicko-architektonického rázu okolí. To bylo zřejmé z předložených znaleckých posudků prof. Ing. arch. Rullera a Ing. arch. Bednáře a z vyjádření odboru památkové péče Magistrátu města Brna. Zvýšení budovy o jedno patro a použití „moderního“ vzhledu fasády je násilným zásahem do celkové koncepce Masarykovy čtvrti, považované za výstavní část města s architektonicky hodnotnými tzv. prvorepublikovými vilami. Pohoda bydlení dopadá i na tuto oblast. Z tohoto hlediska jde pro stěžovatele, ostatní obyvatele i turisty, rovněž o újmu na celkové hodnotě dané lokality. Lze obecně souhlasit se závěrem krajského soudu o vlivu nových staveb na okolí, ovšem konkrétně musí stavební úřad vždy brát v potaz určité vstupy a výstupy. Jinak tomu je při stavbě domu na zelené louce, či při zástavbě proluky, kde je třeba počítat se zásadnějším omezením; jinak ale při stavebních úpravách (rekonstrukci) v urbanisticky a

historicky cenné vilové čtvrti, kde dochází k proměně jejího charakteru. Správní orgán zde povolil nepřiměřeně velký zásah do stávajícího stavu/pohody bydlení a celkového rázu okolí a nereflektoval oprávněné námitky stěžovatele.

Stejně tak otázka zaslunění/zastínění zvýšením stavby o jedno patro a otázka hluku vyvolaného umístěním výtahu a klimatizačních jednotek směrem ke stěžovatelovu domu nebyla řádně vypořádána. Odkaz na studii není dostatečným vypořádáním a vede k nepřezkoumatelnosti posouzení krajským soudem.

Stěžovatelův názor o pochybení stavebního úřadu při zkoumání narušení různých aspektů spojených s rekonstrukcí budovy je podpořen i stanoviskem odboru památkové péče Magistrátu města Brna z 6. 9. 2006, z něhož je zřejmé porušení určitých hodnot a limitů.

Krajský soud v důvodech svého rozsudku často pouze odkazuje na konstatování, že se žalovaný s námitkami řádně vypořádal, případně, že jsou řešeny odborným stanoviskem. Takové odůvodnění stěžovatel považuje za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Podle § 64 s. ř. s. je pro náležitosti rozsudku potřeba užít § 157 odst. 2 o. s. ř. V daném případě v rozsudku chybí osvětlení úvah soudu, které ho vedly k některým závěrům, z čehož plyne nepřesvědčivost celého rozhodnutí. Jedná se o odkaz na studie zastínění a hlučnosti a pouhé obecně teoretické úvahy o naplnění pojmu „pohoda bydlení“ při absenci přezkoumatelných, srozumitelných a konkrétních úvah o aplikaci obecných tezí na naprosto konkrétní námitky stěžovatele. Naprosto nesrozumitelný je pro stěžovatele závěr krajského soudu o zachování pohody bydlení v rámci dané lokality a stanovených standardů. To je navíc i nepochopitelné ve vztahu k historicky cenné brněnské Masarykově čtvrti.

Z těchto důvodů navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc tomuto soudu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný nevyužil možnosti vyjádřit se ke kasační stížnosti.

Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.). Namítány jsou důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. *nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení*, podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., tj. vady řízení spočívající v tom, *že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit*, a podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tj. *nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé*.

Vzhledem k tomu, že se v dané věci jedná o třetí kasační stížnost, zabýval se Nejvyšší správní soud v prvé řadě její přípustností. Podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. je totiž kasační stížnost nepřípustná proti rozhodnutí, jímž soud znovu rozhodl poté, kdy

jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. Směřuje-li tedy kasační stížnost proti rozhodnutí krajského soudu, jímž tento rozhodl poté, kdy byl jeho předchozí rozsudek Nejvyšším správním soudem zrušen, je kasační stížnost přípustná stran právní otázky, jíž se Nejvyšší správní soud v kasačním rozsudku nezabýval, nebo stran otázky, že se krajský soud závazným právním názorem neřídil (k tomu srovnej usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 6. 2008, č. j. 2 Afs 26/2008 - 119, dostupné na www.nssoud.cz).

Přitom pokud byla věc posuzována Nejvyšším správním soudem opakovaně, jsou nepřípustné námitky, které jím byly posouzeny v kterémkoliv předchozím rozsudku v dané věci, případně, k nimž se vyjádřil jako k námitkám, které v tomto soudním řízení řešeny být nemohly. Tak tomu je ve vztahu ke kasačním námitkám směřujícím proti narušení urbanistického a architektonického charakteru prostředí a ve vztahu ke kasačním námitkám směřujícím proti posouzení umístění výtahu z hlediska jeho hlučnosti. Rovněž stěžovatelova námitka, že rozhodnutí žalovaného nemá oporu ve spise, je konkretizována tak, že při urbanistickém a architektonickém posouzení nebyly zohledněny odborné posudky. Tato námitka, odpovídající § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., proto není přípustná.

V ostatních kasačních námitkách je kasační stížnost přípustná.

Protože jde o případ, kdy byl rozsudek krajského soudu v kasačním řízení opakovaně zrušen, hodnotil Nejvyšší správní soud nejprve kasační námitku, že krajský soud nerespektoval závazný právní názor vyslovený v kasačním rozsudku. Závaznost takového názoru plyne z § 110 odst. 3 s. ř. s. Stěžovatel míní, že toto nerespektování právního názoru spočívá v tom, že krajský soud při posuzování žalobní námitky narušení pohody bydlení přestavbou nevzal v úvahu její širší rozsah zahrnující i argumentační rozvedení provedené v předchozí kasační stížnosti. Oporu pro svůj názor spatřuje v poznámce Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 10. 5. 2010, č. j. 2 As 6/2010 - 164, že stěžovatel v kasační stížnosti narušení pohody bydlení opírá o širší argumentaci, než činil v žalobě. Závěrem tohoto zrušujícího rozsudku ovšem bylo, že krajský soud se musí zabývat zákonností vypořádání odvolací námitky směřující proti narušení pohody bydlení a výslovně zde bylo uvedeno, že se krajský soud musí zabývat tím, v jakém rozsahu ji stěžovatel uplatnil v žalobě. Z toho nelze dovodit, že by Nejvyšší správní soud uložil krajskému soudu, aby při hodnocení důvodnosti této žalobní námitky vzal v úvahu i její doplnění či rozšíření obsažené v kasační stížnosti. V obecné poloze lze sice stěžovateli přisvědčit v názoru, že řádně a včas uplatněná žalobní námitka může být později argumentačně rozvedena, musí se tak ovšem stát v řízení před soudem, který o věci rozhoduje. Včas a řádně uplatněný žalobní bod tedy lze argumentačně posílit pouze úkonem směřujícím vůči krajskému soudu. Takovým úkonem ovšem není kasační stížnost, byť je u tohoto soudu podávána. Jde o úkon směřující vůči pravomocnému rozsudku krajského soudu, jehož účelem je dosáhnout jeho přezkoumání z hlediska kasačních bodů. Pokud krajský soud při hodnocení důvodnosti žalobní námitky směřující proti narušení pohody bydlení vycházel z jejího znění tak, jak byla uplatněna v žalobě, nepochybil a nedopustil se porušení závazného právního názoru vysloveného kasačním soudem v předchozím zrušujícím rozsudku.

Další podstatnou kasační námitkou je námitka nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu. Tu stěžovatel spatřuje v nedostatečném a povrchním odůvodnění, jehož část považuje dokonce za nesrozumitelnou.

Žalobní námitka narušení pohody bydlení, v jejichž mezích byl krajský soud povinen napadené správní rozhodnutí zkoumat (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) spočívala v poukazu na urbanistický kontext, hluk z provozu výtahu a topných a klimatizačních jednotek a ztrátu vzdušné otevřenosti zahrady, včetně omezení zaslunění v zimním období. Negativní vliv na pohodu bydlení žalobce rovněž spatřoval ve vlivu parkovacích stání umístěných ve dvoře stavby v sousedství jeho zahrady. Tuto konkretizaci vlivů narušujících pohodu bydlení je však nutno posuzovat i v mezích, v nichž byly stěžovatelem vzneseny námitky ve stavebním řízení. Tam však byly kromě urbanistického kontextu specifikovány jen snížením osvitu a pochybnostmi o tom, jak se bude projevovat hlučnost výtahu. V podaném odvolání se pak stěžovatel soustředil pouze na hlediska urbanistická a architektonická a na parkovací stání a vlivy parkoviště na jeho nemovitosti.

Při hodnocení žalobních námitek krajský soud v prvé řadě poukázal na ustanovení § 4 odst. 1 vyhlášky č. 137/1998 Sb., o obecných technických požadavcích na výstavbu, podle něhož umístění staveb musí mj. odpovídat požadavkům na zachování pohody bydlení a umístění a provoz dále nesmí nad přípustnou míru obtěžovat okolí. Při výkladu pojmu „pohoda bydlení“ krajský soud správně vycházel z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 2. 2006, č. j. 2 As 44/2005 - 116, publ. pod č. 850/2006 Sb. NSS, byť v něm byl tento pojem vykládán ve vztahu k 8 odst. 1 téže vyhlášky. Soud zde vyslovil: *(p)ohodou bydlení“ ve smyslu § 8 odst. 1 in fine vyhlášky č. 137/1998 Sb., o obecných technických požadavcích na výstavbu, nutno rozumět souhrn činitelů a vlivů, které přispívají k tomu, aby bydlení bylo zdravé a vhodné pro všechny kategorie uživatelů, resp. aby byla vytvořena vhodná atmosféra klidného bydlení; pohoda bydlení je v tomto pojetí dána zejména kvalitou jednotlivých složek životního prostředí, např. nízkou hladinou hluku (z dopravy, výroby, zábavních podniků, ze stavebních prací aj.), čistotou ovzduší, přiměřeným množstvím zeleně, nízkými emisemi pachů a prachu, osluněním apod.; pro zabezpečení pohody bydlení se pak zkoumá intenzita narušení jednotlivých činitelů a jeho důsledky, tedy objektivně existující souhrn činitelů a vlivů, které se posuzují každý jednotlivě a všechny ve vzájemných souvislostech. Správní orgán při posuzování, zda je v konkrétním případě pohoda bydlení zajištěna, nemůže ovšem zcela abstrahovat ani od určitých subjektivních hledisek daných způsobem života osob, kterých se má stavba, jejíž vliv na pohodu bydlení je zkoumán, dotýkat; podmínkou zohlednění těchto subjektivních hledisek ovšem je, že způsob života dotčených osob a jejich z toho plynoucí subjektivní nároky na pohodu bydlení nevybočují v podstatné míře od obecných oprávněně požadovatelných standardů se zohledněním místních zvláštností dané lokality.“*

Krajský soud skutečně u jednotlivých stavebním úřadem hodnocených hledisek poukázal na jejich podklady a seznal toto hodnocení zákonným. Podstatné je, zda toto posouzení obstojí co do úplnosti, srozumitelnosti a přesvědčivosti, na jejichž nedostatek poukazuje stěžovatel.

Úplnost posouzení je třeba vážit ve vztahu k rozhodným námitkám vzneseným v průběhu stavebního řízení. Je třeba odmítnout opětovný poukaz stěžovatele na narušení

architektonického rázu daného místa a na odborná posouzení dopadů přestavby z těchto hledisek. Pohoda bydlení v sobě spojuje více různých hledisek, nelze však pod tento pojem nově podřazovat námitky v rozhodných fázích řízení nevznesené či neúspěšné. Navíc je třeba stěžovateli v souvislosti s touto jeho námitkou připomenout, že se žalobou mohl domáhat pouze posouzení vlastního dotčení na právech a nikoliv dotčení ostatních obyvatel čtvrti, či ji navštěvujících turistů.

Jak bylo výše uvedeno, stěžovatel v předchozích fázích řízení pojímal nedostatek pohody bydlení podstatně úžeji, než tak činí nyní. Přitom ve vztahu ke správnímu řízení nemohl žalobou úspěšně vytýkat správnímu orgánu pochybení při vypořádání jeho odvolacích námitek, které obsahem odvolání neučinil; to se týká umístění a projevů provozu výtahu. Ve vztahu k odvolání pak je třeba rovněž připomenout, že jím nelze ani úspěšně rozšiřovat okruh námitek proti stavbě, neboť se jedná o stavební řízení, v němž je možnost podání námitek koncentrována do stanovené lhůty (§ 61 odst. 2 stavebního zákona). Rozhodné jsou proto námitky vznesené v řízení o odstranění stavby.

Krajskému soudu je třeba vytknout pochybení spočívající v tom, že za námitky uplatněné stěžovatelem ve stavebním řízení označil námitky jím podané dne 31. 8. 2006. Tyto námitky totiž byly uplatněny ve stavebním řízení zahájeném stavebním úřadem dne 8. 8. 2006, které skončilo rozhodnutím o zastavení řízení ze dne 22. 9. 2006. Předmětem tohoto soudního přezkumu však byla rozhodnutí vydaná v následně zahájeném řízení o odstranění stavby, v němž stěžovatel uplatnil námitky dne 25. 10. 2006, a to o jiném obsahu, než jak byly námitky podány v předchozím řízení. Porovnáním těchto námitek však Nejvyšší správní soud zjistil, že rozdíl mezi nimi spočívá v tom, že námitky, jež vzal v úvahu krajský soud oproti námitkám, které jsou rozhodné v daném řízení, navíc obsahovaly poukaz na vliv umístění parkovacích stání. Z toho plyne, že krajský soud ve svém rozhodnutí tuto námitku nesprávně hodnotil z hlediska její věcné opodstatněnosti, ačkoliv se jí měl zabývat jen z hlediska, že byla uplatněna až v odvolání, a to v řízení, v němž je uplatnění námitek koncentrováno do stanovené lhůty. Brojí-li tedy stěžovatel proti tomu, že námitku umístění parkovacích míst a vlivu na pohodu bydlení soud hodnotil jen obecně poukazem na právní úpravu, nelze tuto kasační námitku označit za důvodnou. Krajský soud totiž nadbytečně po věcné stránce posuzoval námitku, která v koncentrované lhůtě v řízení o odstranění stavby stěžovatelem uplatněna nebyla.

Ve vztahu k vlivu na oslunění/zastínění vycházel krajský soud ze studie, která byla v průběhu stavebního řízení zpracována ing. arch. H. a je součástí správního spisu Podle ní zvýšení stavby o jedno patro nemá podstatný vliv a tento závěr soud konstatoval. Nutno podotknout, že stěžovatel nikdy nezpochybnil způsob vypracování posudku ani neoznačil závěr studie za nesprávný, natož aby to jakkoliv doložil. Za takové situace lze akceptovat, že krajský soud ustal na tom, že námitka vznesená stěžovatelem ve stavebním řízení není podle odborného posouzení důvodná.

Rozsudek krajského soudu proto nemůže být nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů spočívající ve stručném věcném posouzení námitek, které s ohledem na rozsah námitek uplatněných v daném stavebním řízení, ani takto posuzovány být nemusely.

Namítá-li stěžovatel nesrozumitelnost rozsudku, směřuje ji k závěru soudu, že pohodu bydlení je třeba posuzovat v rámci dané lokality a stanovených standardů, což navíc nechápe ve vztahu k historicky cenné městské čtvrti. Tento závěr soudu není nesrozumitelný. Vychází z toho, že přestavba se nepochybně určitým způsobem dotkla i pohody bydlení v sousední nemovitosti a meze tohoto dotčení je třeba posuzovat podle právních předpisů, pokud je určitý konkrétní dopad právem regulován. Pohoda bydlení je jistě ovlivněna i lokalitou, v níž se staví. Soud pak k ní mohl přihlížet jen z hlediska vlivů, které byl oprávněn posuzovat, přičemž ze spisu je zřejmé, že se jedná o ulici se starší řadovou zástavbou. Na skutečnost, jak je sousední stavba dotčena zásahem do oslunění či parkováním vozidel, nemá vliv tvrzený kontext historicky cenného území. I zde se však hodnocení dostává mimo meze, jež měly být v tomto řízení věcně posuzovány.

Nejvyšší správní soud proto pouze vážil, zda pochybení krajského soudu spočívající v tom, že vzal za základ stěžovatelovy námitky uplatněné v předchozím stavebním řízení ukončeném zastavením, namísto námitek podstatně užších uplatněných v řízení o odstranění stavby, je důvodem ke zrušení napadeného rozsudku krajského soudu. Byť je tím formálně naplněna kasační námitka podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., dospěl kasační soud k závěru, že se jedná o pochybení, které nemělo vliv na zákonnost napadeného rozsudku. Stěžovateli se totiž v důsledku tohoto pochybení dostalo širšího věcného posouzení, než které by odpovídalo jeho relevantní procesní aktivitě ve stavebním řízení.

Proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s. zamítl.

Stěžovatel podle § 60 odst. 1, § 120 s. ř. s. nemá právo na náhradu nákladů řízení; úspěšnému žalovanému náhrada nákladů nebyla přiznána, neboť mu v souvislosti s kasačním řízením žádné nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. listopadu 2011

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu